

Mateja Sever

**»AMPLITUDE STRASTI«
ALI »ŽAMET«**

poglavja iz dnevnika

njegovi lasje ji padajo v dekolte.
elegantno in srhljivo.

temno rdeči žamet in suh zrak med prsti. vlažen pogled. črni in črni lasje, stiki težke pozornosti. nagneten zrak, spačene kretnje. kašelj, beseda, jutri se bomo spet videli;

jutri je še daleč, nikoli ni jutri, nikoli ne bo jutri. danes padam v sanje.

* * *

srečevanje z bolečino, koketiranje s koncem; napake in blef. vem, še preden pritisnem in se nekaj sproži. vem, v trenutku ko se moj prst približuje odločilni tipki. rez.

razuzdana neizživetost.

moje roke objemajo neko telo. potem objemajo drugo telo.

vmes nekaj filozofije in igrice z očmi. njegov prezgodaj odrasel nihilizem, aroganca, blef, moč besed. »tvoja hoja je preveč samozavestna, da bi lahko verjel v to, kar predstavlja«, reče. vem, zaskeli.

kar naenkrat ve o meni presenetljivo veliko. šprica njen parfum po sobi, da bi vonjal njo, medtem ko... sem kaj razvrednotila? temu reči neznosna lahkost bivanja.

* * *

presahle ustnice in lačen pogled. danes dežuje;
nastavi roke, da te umije. nastavi ustnice, da te zadovolji;
nastavi srce, da te zapolni.
prostor med kapljicami.

pred mano nekaj, čemur rečem jutri. za mano danes. grozi včeraj. nikamor.
spet me bo preplavilo. preplaval me bo nedoločen občutek. preplaval me bo določen občutek. prišlo bo neznano. prišlo bo znano. prišlo bo vprašanje. prišel bo brezupen odgovor. prišla bo vajena praznina. prišlo bo vedno enako... je že tu;

vedno enako zlagano. zgrešeno. vrnjeno. v vse smeri, v nobeno smer. pomlad z odprtimi lilijami, z odprtimi usti, z občutkom, ki sluti, z odprtim mednožjem, s spoštovanjem, in s čudnim strahom pred kačami in notranjostjo.

težka filozofija z vonjem po mesu. agonija. svetohlinstvo. masturbacija. nežnost. pokvarjenost. izkrivljanje. preroštvo. mazohizem. ponavljanje. slepota. nemoč. neznosnost. vračanje. utrinek. lebdenje. valjanje. brutalnost. zabadanje. skrunjenje. fetišizem. lakota. groza. mehkoča. dotik. prostori. koprene. rezila. konice. pričakovanje, ambicija. beda, tačice, mehkoča, kremplji. iztrganost, ujetost, pajčevine, okovi.

boli, ko me grize v ustnice.

* * *

spet nekje sedim in pride nekdo, ki ga poznam.

sedi nasproti in molči, pozabim na nekaj, kar se je zgodilo. in pozabim, da ne bi smela pozabiti. dve mizi sta vmes. zakaj ne rečem? dve mizi sta vmes in kar čakam.

konec cigarete zapeče. treba bo iti.

»mateja,« on, čez dve mizi. »ti lahko nekaj rečem?«

»lahko.«

ko grem iz Drame, se tresem. z navalom krvi v glavi.

spet stvari, ki jih nisem hotela. spontana gesta, iskrenost, zamera. bolečina. napake.

ne morem se ustaviti. ne morem predihati, ne morem opravičiti, prepričati, spremeniti.

* * *

spomnim se neba in obledele čarobnosti.

ptič, ki je razpel svojo noč nad mojo glavo. nisem več krčevita; pustim rekam, da tečejo skozi moje prste; ni pesti; skozi razpoke znajo prenikati bogovi užitka, bežijo skozi mene in jaz ob vznožju Gore in nekega dostojanstva premagujem strah pred votlinami zla.

MOGOČE

kličem iz... strahu; in oba sva hladna. gole besede, gola slušalka, golo preverjanje tvoje... topline. ki je ni bilo. mogoče je bilo malo... nežnosti. ko si klical nazaj, in so bile moje misli prazne in neme v odgovor;

* * *

pridem in sediva in molčiva. sedenje in molk, prasketanje misli. potem še mojca in irena. pošlješ me v kopalnico, naj si umijem roke. molčimo. s prsti se nežno dotakneš mojega vratu, drugače nisi prijazen z mano. odklonilen. sprememba? na meni, mogoče, jo čutiš. vse nam spodleti. ostaneva sama, v sedenju in kakšni besedi in kakšnem pomenu. negotovost.

KAPLJICE NA POVRŠINI

tihja črna poetika
zadrževanje na robu vek
TEŽA IN RAZPOKE

ponoči stojiš nad mano, zraven postelje; v temi.
v poltemi, v temi, v poltemi.

ob meni ni nikogar.
v meni, mogoče.

ZBUDIM SE, KO ZVEZDE KRIČIJO.

* * *

saj sem polna očitkov krivde strupov izkrivljanja napačne izbire izrodov laži

* * *

lomljenje in razosebljanje, usta s polovičnim nasmehom, pregrinjalo... ne-
vrednost...

usedline so to in težka praznina;
še en dan zato, da ga jutri ne bom mogla pozabiti;

USEDLINE

ko se mi vrača presenetljivo blag spomin iz otroštva, začnem govoriti o duši in
roke se mi potijo in naježim se kot mačka, ki jo pobožša pod vratom in potem še za
ušesi in ko prideš k tačkam, že prede;

tvoja Pozaba ni moja Pozaba;

obsedena sem s svojim prostorom, ki zahteva zapolnitev; kam sega; s čim ga
lahko napolnim, s čim ga hranim, s čim preženem horror vacui: pomislim, sama sebe
v njem ne morem uloviti, pozabila sem sanje: ni bilo nalašč;

(... v jezero Spomina nisem imela za ničemer seči v reko Pozabe nisem mogla
ničesar...)

tvoj Spomin je moj Spomin;

tudi ti si obseden s praznino svojih prostorov in z odrešujočo željo po globinah
jezera, ki hrani spomin, ga res? kdo ti obljublja spomin? kdo te prisili verjeti
v jezero? kdo ti pomaga sanjati boga?

ne vprašaj me, ali to počnem namerno, česa takega ne bi nikoli priznala.

kakšna izmaličena iskrenost.

kakšne zoprne igre s samim sabo.

kakšna nenamerna neiskrenost.

kakšne blage besede za laž.

potem grem v sobo, se usedem na posteljo, in odprem vrata mislim, in
poskušam doseči njihovo dno... seveda ga ni, nobenega dna, nobenega začetka ali

konca; vsaka misel in vsak občutek je točka zase; in jaz sem tisto, kar jih drži skupaj...?

* * *

vsak dan si želim, da bi, da ne bi.

vsak dan se vprašam, ali je, ali ni.

vsak dan pomislim, ali sem, ali nisem.

* * *

zakaj se zdrznem, ko zaslišim besedo angeli, naj mi bo dovolj, da je noč, kjer ni senc?

čakam na srečanje s samim seboj

ko senca izgubi svoj pomen in ostane samo še pomen brez – sence...

* * *

vajena dotikov tako težko verjamem, da obstaja nekaj brez njih

* * *

od nekje se prikažeš in ostaneš popoldan, ko je soba čisto bela in piješ vino; jaz pa v pižami in bosa cepetam na vetru.

napodiš me noter in rečeš, jaz bom čisto pijan... takrat mi je jasno, za katere trenutke

* * *

sedim za belo mizo (spet belo), pokličem, rahlo pada; rečeš, pridi potem;

svet nekih ljudi, dotikov in razpršenosti pustim za sabo in se zgostim v tvojo sobo; zgostim se v črno luknjo...

igraš se z biseri; mamine stvari so to, gledam, kako se jih dotikaš, iz skatlice v roko, med prste in spet nazaj...

preden zaspim, vidim – roka je na čelu, oči ostro nekje na mizi, pokrita sem z odejo, malo me zebe, za tvojo glavo je okno in za njim veter, in noč spet rahlo pada;

na pol premišljujem, kako mi bega pogled, na pol sledim njegovim besedam »sproščena je v okolju, ki jo odobrava, samo včasih ima tako čudno potrebo iti domov...«

in ona: ne ne bežim pred sabo, zakaj.

pozornost mi uhaja, misli ostajajo;

»ona se vedno igra, vsak trenutek, ki ga ukrade...«

in ona: ne ne bežim pred sabo, zakaj.

»samo včasih ima tako čudno potrebo iti domov;«

* * *

, ki tako težko spravlja iz sebe... besede; obraz je poln napetosti in napora; ko se spotika ob miselne vozle

, ki zaslepljen od vsega fizičnega razume življenje lahko, hkrati pa umira od teže podcenjevanja; in mogoče celo zamenjuje ljubezen in seks

, ki se večine stvari boji in misli, da lahko pobegne pred bolečino, če se tako odloči...

, ki vidi v drugih strah in kako počnejo vse zaradi strahu in ve, da je sam tak; kot elastika se razteguje in prilagaja vsem in vsemu, potem pa, ko se je treba skrciti k sebi, se nima kam...

, ki je samozavestna in sledi situaciji samo takrat in samo do tam, kjer jo zanima; ekscentrik do tiste meje, do katere je lahko odkrita in lahko naslednji dan pove, da je šla včeraj jokat...

, ki ves čas kriči o perversnosti, čutnem užitku, in je ves čas bolj ali manj vulgaren, v resnici pa tako plah in nežen...

...in neskončno občutljiv; ravno zato hoče presegati z naporom, s krčevitim mazohizmom in iskanjem v transcendenci in mitu... je on in on in on...

, ki se smeji, ker drugače ne zna, ker jo to rešuje zadrege; in vedno, kadar koga najde v svoji sobi, začne govoriti potihem...

spodaj je gosta, sladka in temna; zgoraj je rahla, bela, nedolžna in čista; tako ranljiva, da se je bojiš dotakniti in postaneš naenkrat ves previden... hkrati pa tako kliče k dotiku, da moraš poseči vanjo; kot da bi jo hotel doseči in začutiti še drugače, še globlje in še bolj polno; kot da bi hotel občutek strahu pred njeno čistostjo še stopnjevati, ga povečati s posegom vanjo;... a tega nikoli ne zmoreš; ni užitka, ni preseganja, občutek se ne stopnjuje, ampak se pred tvojimi očmi izniči; razočaranje in začudenje ostaja - začudenje nad nezmožnostjo doživljanja čistosti, ne da bi jo umazal!

* * *

zakaj,

še ni dovolj, še ni dovolj jebanja, dobesednega in tistega v zdelani, tega nevedni notranjosti. (z nekom drugim.) ni dovolj leganja na tla; ni dovolj potu; ni dovolj zadiranja do grla, in vedno manj me je; vsakič ko zabode, ne slutim, da se udara pod mano, zabada v strahotno praznino nečesa, in ne ve; včasih reče ženska; res prazna je votlina, velika in zevajoča in v tovrstni lakoti postanejo del nje tudi moje misli. pogoitne jih kot črna nenasitna luknja, žalostna sem, ker ji moram to pustiti. tema slasti in bolečina užitka;

ves čas prijetno napeto, prijetno zlagano, prijetno prozorno, zaigrano in lažno. z določenimi besedami, odenki grgrajočega glasu, mednožje parajočim nasmehom, z vsemi naključji (bog ne daj) erotike... razgaljeno, razosebljeno, bizarno; z lažnim

smislom, z lažnim namenom, daleč narazen. tujca v glavi. tujca tako ali tako. tujca še bolj.

* * *

KAJ SO OČI

za nekaj časa ne bom rabila ogledala; obraz mi bo tuj. ne bom se ozirala zunaj in ven. šlo bo skozi mene, kot vedno ... saj si tako nikoli ne vidim v oči;

čeprav zvedavo

vse gre v eno točko – jaz; ko odhajam, puščam stvari tukaj, da se lahko vračam;

vedno moram do točke, ko je preveč, da lahko začnem drugače;

stvari so prisotne, ...

se vprašam, kaj počnem tukaj, jaz hočem nazaj.

in sem mogoče samo punca, ki so ji v osnovni šoli fantje priskutili dotike v temnih prostorih, v kletih in ozkih prehodih, ko so roke segale vsepovsod, v obeh pa je bil neizkričan paničen strah, obup zaradi nemoči, ki jo doživljam še zdaj ... ne samo zaradi takšnih stvari; danes je nebo okrog lune temno in zgoščeno in grozeče, sanje bodo mogoče spet tesnobne; vse to okrog srca – težko in hkrati prazno;

skoraj čutim željo, da bi začela znova.

TEŽKO JE

nečesa ne storiti; ko bi tisto storil iz strahu.

* * *

»in seks včasih uniči tisti žamet, ki obstaja z dotiki, božanjem in ... kobacanjem ...«

s stelo sva umrli od smeha. rekli sva, to bo epilog. bil je siv dan,

bila sem večinoma prijazna.